

Marta Mathéu & Francisco Poyato —*Cinco canciones negras* de Montsalvatge

Petit Palau Cambra

Dimecres, 1 de juny de 2022 – 20 h

Petit Palau

En co-producció amb:

Amb la col·laboració especial de:

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Marta Mathéu, soprano

Francisco Poyato, piano

Robert Schumann (1810-1856)

Myrten, op. 25 (selecció)

1. Widmung
3. Der Nussbaum
7. Die Lotosblume
9. Lied der Suleika
11. Lied der Braut I
12. Lied der Braut II
14. Hochländisches Wiegenlied
15. Aus den hebräischen Gesängen
21. Was will die einsame Träne
23. Im Westen
24. Du bist wie eine Blume
25. Aus den östlichen Rosen
26. Zum Schluss

Eduard Toldrà (1895-1962)

Els obercocs i les petites collidores

Festeig

Abril

Maig

Camins de fada

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cinco canciones negras

Cuba dentro de un piano

Punto de habanera

Chévere

Canción de cuna para dormir a un negrito

Canto negro

Durada aproximada del concert: 60 minuts, sense pausa.

#clàssics #patrimonicatalà

Comentari

De Leipzig a les Antilles

El gener del 1840 Robert Schumann va compondre el lied “Du bist wie eine Blume”, que seria el número 24 de *Myrten*. Va continuar component les vint-i-sis cançons del cicle fins al maig, alhora que componia altres cicles, com els *Liederkreis*, *op. 24* i *op. 39*; entretant va informar el seu editor que *Myrten* seria el regal de noces (unes noces que encara no tenien data) per a la seva promesa Clara Wieck. D'aquí ve el nom: les flors de murtra eren les flors que duïen les núvies alemanyes. En paraules de Graham Johnson, el cicle “és una enciclopèdia musical entorn del món, l'alfa i l'omega de l'amor”. Potser és exagerat parlar del món, però els poemes de vuit poetes alemanys i britànics (originalment set, però un dels poemes atribuïts a Goethe és de Marianne von Willemer) ens transporten, a més dels llocs d'origen respectius, a Venècia, Pèrsia, l'Índia o Jerusalem. Les poques vegades que el cicle s'interpreta complet, el canten un home i una dona, atenent, quan és el cas, al gènere de la veu poètica. En aquesta ocasió s'interpretaran exactament la meitat dels *lieder*; entre el primer, el cèlebre “Widmung” i l'últim, “Zum Schluss”, els també cèlebres “Der Nussbaum” o “Die Lotosblume” i d'altres menys coneguts, com el preciós “Aus dem hebräischen Gesängen”.

Eduard Toldrà es pot considerar pràcticament el creador del lied català (com se l'anomenava a la seva època). Les seves cançons són directes i fàcils d'escoltar, molt líriques, amb una arrel popular inconfusible i, alhora, elegants i refinades. De la setantena que va compondre n'escoltarem cinc que es troben entre les més conegudes. Les dues primeres, *Els obercocs i les petites col·lidores* i *Festeig*, són pràcticament les primeres, compostes als vint anys. *Abril* i *Maig* formen una mena de díptic; la primera és alegre i espurnejant, mentre que la segona es caracteritza per un temps lent i melancòlic i va ser definida per Xavier Montsalvatge com “la més bella i encisadora” de les cançons de Toldrà. Finalment, *Camins de fada* és una cançó d'amor que parteix d'un joc tan senzill com “fer passeres”, és a dir, llançar un còdol pla sobre l'aigua per fer-lo botar com més vegades millor.

Quan Mercè Plantada va estrenar *Canción de cuna para dormir a un negrito*, tant ella com el públic van quedar tan satisfets que la soprano va demanar a Montsalvatge que escrivís més cançons. Així van sorgir les *Cinco canciones negras*, les primeres cançons del compositor i també el seu primer gran èxit; amb el temps esdevindrien la seva obra més coneguda. Com Toldrà (que va dirigir l'estrena de la versió orquestral quatre anys més tard), Montsalvatge va recórrer a poetes contemporanis per escriure una obra característica del que es coneix com *antillanisme*: l'ús d'elements, ritmes i temes originaris de les illes del Carib. Des de les primeres notes de “Cuba dentro de un piano” ens endinsem en aquest món; els ritmes antillans subratllen uns poemes als quals no manca el surrealisme, la ironia o la tendresa.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en *lied*

Biografies

Marta Mathéu, soprano

©Michal Novak

Dotada d'un rotund sentit de la musicalitat i un domini inqüestionable del seu instrument, Marta Mathéu esquivava qualsevol intent de ser encasellada i els últims anys està recollint els fruits d'una carrera ben sòlida. Són celebrades les seves interpretacions de Bach sota la direcció de Jordi Savall a diferents escenaris europeus (entre els quals la Philharmonie de París). Al Concurs Tenor Viñas del Liceu va ser guardonada per les seves interpretacions de Mozart, i també aborda amb naturalitat diferents rols de Puccini, Rossini i Wagner.

Com a intèrpret de música espanyola, ha estat premiada la seva gravació en el paper protagonista (Francina) de *Cançó d'amor i de guerra* de Rafael Martínez Valls, la primera completa des que la va protagonitzar Montserrat Caballé l'any 1974. A més, manté una constant activitat liederística i en el camp simfònic i l'oratori, en què ha interpretat, entre moltes altres partitures, la *Novena* de Beethoven i la *Segona* de Mahler sota les batutes de Gustavo Dudamel i Víctor Pablo Pérez. Ha actuat també dirigida per Antoni Ros Marbà, Neville Marriner i Fabio Biondi.

Es va formar amb Ana Luisa Chova, Montserrat Caballé, Elena Obraztsova i Wolfram Rieger. Ha cantat en alguns dels escenaris més destacats del món, incloent-hi el Palau de la Música Catalana, Teatro Real, Gran Teatre del Liceu i Concertgebouw d'Amsterdam. A més del Concurs Francesc Viñas, ha estat guardonada per Joventuts Musicals d'Espanya, i en els concursos internacionals Manuel Ausensi i Montserrat Caballé.

És professora de cant al Conservatori del Liceu des del 2014, i ha enregistrat per a Alia Vox, Klassic, Brilliant, Naxos i Opus Arte.

Francisco Poyato, piano

Cursà estudis superiors de piano, composició i direcció d'orquestra a Barcelona i Badalona. Va estudiar l'especialitat de lied amb Hartmut Höll i Mitsuko Shirai al Mozarteum de Salzburg, universitat de la qual va ser professor de repertori entre els anys 1995 i 2001. Ha ampliat la seva formació de lied amb Dietrich Fischer-Dieskau, Thomas Hampson i Robert Holl. Ha guanyat diferents premis com a solista i com a intèrpret de lied. D'ençà de la creació l'any 2001 de l'ESMUC, hi imparteix l'assignatura Interpretació de Lied. Treballa habitualment amb la soprano Assumpta Mateu. També ho fa amb altres cantants, com Mitsuko Shirai, Ruth Ziesak, Liesbeth Devos, Lluís Vilamajó, Marta Mathéu o Christina Koch... Ha ofert concerts a Catalunya, Espanya, Àustria, Alemanya, Croàcia, França i Portugal.

Palau
de la Música
Catalana

Abona't a
Palau 100

Temporada
2022-2023

Filharmònica
de La Scala & Chailly

André Schuen

Simfònica Viena
& Wellber

Orquestra dels Camps Elisis
& Herreweghe

Mahler Chamber Orchestra
& Uchida

Simfònica de Bamberg,
Hrůša & Kopatchinskaja

Simfònica Anvers
& Elim Chan

Monteverdi Choir
& Gardiner

Orquestra Filharmònica de Berlín
& Petrenko

musicAeterna
& Currentzis

Més informació i venda
d'entrades individuals
i abonaments a
www.palaumusica.cat

Segueix-nos
a les xarxes

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Govern de les Illes Balears
Departament de Cultura

Barcelona
Capital Cultural
i Científica

Textos

Robert Schumann (1810-1856)

Myrten, op. 25 (selecció)

Widmung, op. 25/1

Text de Friedrich Rückert (1788-1866)

Dedicatòria

Du meine Seele, du mein Herz,
Du meine Wonn', o du mein Schmerz,
Du meine Welt, in der ich lebe,
Mein Himmel du, darein ich schwebe,
O du mein Grab, in das hinab
Ich ewig meinen Kummer gab.

*Tu, ànima meva, cor meu,
el meu plaer, la meva pena,
el meu món, en el qual visc,
el meu cel, en el qual suro,
la meva tomba, on he enterrat
per sempre el meu dolor!*

Du bist die Ruh, du bist der Frieden,
Du bist vom Himmel mir beschieden.
Daß du mich liebst, macht mich mir wert,
Dein Blick hat mich vor mir verklärt,
Du hebst mich liebend über mich,
Mein guter Geist, mein beßres Ich!

*Tu ets els repòs, tu ets la pau,
tu m'has estat enviada pel cel.
Que tu m'estimis, em dona valor,
la teva mirada m'ha glorificat davant meu.
El teu amor m'enalteix a mi mateix,
el meu bon esperit, el meu millor jo!*

Der Nussbaum, op. 25/3

Text de Julius Mosen (1803-1867)

La noguera

Es grünet ein Nussbaum vor dem Haus,
Duftig,
Luftig,
Breitet er blättrig die Äste aus.

*Reverdeix una noguera davant de casa,
perfumada,
esvelta,
estén les branques plenes de fulles.*

Viel liebliche Blüten stehen dran;
Linde
Winde
Kommen, sie herzlich zu umfahn.
Té moltes belles flors;
vents
suaus
arriben, per agitar-les amablement.

Es flüstern je zwei zu zwei gepaart,
Niegend,
Beugend,
Zierlich zum Kusse die Häuptchen zart.
Murmuren, aparellades de dues en dues,
inclinant-se,
arquejant-se
airoses per besar-se els caps delicats.

Sie flüstern von einem Mägdlein, das
Dächte,
Nächte,
Tagelang, wusste, ach, selber nicht was.
Murmuren d'una noia que
pensava,
nit
i dia, però ella mateixa no sabia, ai, què.

Sie flüstern, wer mag verstehn so gar
Leise
Weise?
Flüstern von Bräut'gam und nächstem Jahr.
Murmuren, qui pot comprendre una
cançó
tan subtil?
Murmuren d'un nuvi i de l'any vinent.

Das Mägdlein horchet, es rauscht im Baum;
Sehnend,
Wähnend,
Sinkt es lächelnd in Schlaf und Traum.
La noia escolta el que l'arbre xiuxiueja;
enyorada,
somniadora,
es submergeix somrient en el son i el somni.

Die Lotosblume, op. 25/7
Text de Heinrich Heine (1797-1856)
La flor de lotus

Die Lotosblume ängstigt
Sich vor der Sonne Pracht,
Und mit gesenktem Haupte
Erwartet sie träumend die Nacht.

*La flor de lotus s'espanta
de l'esplendor del sol,
i amb el cap inclinat
somnia esperant la nit.*

Der Mond, der ist ihr Buhle,
Er weckt sie mit seinem Licht,
Und ihm entschleiert sie freundlich
Ihr frommes Blumengesicht.

*La lluna és la seva amada,
la desperta amb la seva llum,
i ella li revela amigable
la seva alegre cara de flor.*

Sie blüht und glüht und leuchtet,
Und starret stumm in die Höh';
Sie duftet und weinet und zittert
Vor Liebe und Liebesweh.

*Floreix i s'enrojola i brilla,
i mira silenciosa cap amunt;
respira i plora i tremola
plena d'amor i de mals d'amor.*

Lied der Suleika, op. 25/9

Text de Marianne von Willemer (1784-1860)

Cançó de Suleika

Wie mit innigstem Behagen,
Lied, empfind' ich deinen Sinn!
Liebevoll du schienst zu sagen,
Daß ich ihm zur Seite bin;

*Amb quina íntima felicitat
capto, cançó, el teu sentit!
Sembles dir-me amorosa
que estic al teu costat.*

Daß er ewig mein gedenket,
Seiner Liebe Seligkeit
Immerdar der Fernen schenket,
Die ein Leben ihm geweiht.

*Que ell pensa sempre en mi,
que m'ofereix des de la llunyania
la beatitud del seu amor,
al qual he consagrat la meva vida.*

Ja, mein Herz, es ist der Spiegel,
Freund, worin du dich erblickt;
Diese Brust, wo deine Siegel
Kuß auf Kuß hereingedrückt.

*Si, cor meu, és el mirall,
amic, on et contemples;
aquest pit on tens gravada
l'empremta dels teus besos!*

Süßes Dichten, laute Wahrheit
Fesselt mich in Sympathie!
Rein verkörpert Liebesklarheit
Im Gewand der Poesie.

*Dolça poesia, vera i pura,
enllaça'm dolçament!
L'amor pur es manifesta clar
en les vestidures de la poesia.*

Lied der Braut I, op. 25/11

Text de Friedrich Rückert

Cançó de la núvia

Mutter, Mutter, glaube nicht,
Weil ich ihn lieb allsosehr,
Daß nun Liebe mir gebricht,
Dich zu lieben, wie vorher.

*Mare, mare! No et pensis,
perquè me l'estimo tant,
que l'amor m'impedeixi ara
d'estimar-te com abans.*

Mutter, Mutter, seit ich ihn liebe,
Lieb ich erst dich sehr.
Laß mich in mein Herz dich ziehn,
Und dich küssen, wie mich er!

*Mare, mare! Des que l'estimo,
t'estimo encara més.
Deixa que et premi contra el cor
i et besí com ell a mi!*

Mutter, Mutter, seit ich ihn liebe,
Lieb ich erst dich ganz,
Daß du mir das Sein verliehn,
Das mir ward zu solchem Glanz.

*Mare, mare! Des que l'estimo,
t'estimo més a tu,
car tu em vas donar la vida
que m'ha portat aital esplendor.*

Lied der Braut II, op. 25/12

Text de Friedrich Rückert

Cançó de la núvia

Laß mich ihm am Busen hangen,
Mutter, Mutter! Laß das Bangen.
Frage nicht: wie soll sich's wenden?
Deixa que resti prop del seu cor!
Mare, mare, prou de temor!
No preguntis: què passarà?

Frage nicht: wie soll das enden?
Enden? enden soll sich's nie,
Wenden, noch nicht weiß ich, wie!
No preguntis: com acabarà?
Acabar? Mai no s'ha d'acabar!
Passar? Encara no ho sé!

Hochländisches Wiegenlied, op. 25/14

Text de Robert Burns (1759-1796)

Traducció a l'alemany de Wilhelm Gerhard (1816-1853)

Cançó de bressol de les Terres Altes

Schlafe, süßer, kleiner Donald,
Ebenbild des großen Ronald!
Wer ihm kleinen Dieb gebat,
Weiß der edle Clan aufs Haar.
Dorm, dolç petit Donald,
noble imatge del gran Ronald!
Pels teus cabells es reconeix el noble clan
de qui et va infantar, petit lladre.

Schelm, hast Äuglein schwarz wie Kohlen!
Wenn du groß bist, stiehl ein Fohlen!
Geh die Ebne ab und zu,
Bringe heim 'ne Carlisle-Kuh.
Brivall, tens els ulls negres com el carbó!
Quan siguis gran robaràs un polli,
aniràs amunt i avall per la prada,
i portaràs a casa una vaca de Carlisle.

Darfst in Niederland nicht fehlen;
Dort, mein Bübchen, magst du stehlen;
Stiehl dir Geld und stiehl dir Glück,
Und ins Hochlands komm zurück.
No t'has de perdre per les Terres Baixes,
allà, fill meu, només has de robar.
Roba diners, roba felicitat,
i torna a les Terres Altes!

Aus den hebräischen Gesängen, op. 25/15

Text de Lord Byron (1788-1824)

Traducció a l'alemany de Julius Körner (1793-1873)

Dels Cants hebraics

Mein Herz ist schwer! Auf von der Wand
Die Laute, nur sie allein mag ich noch hören,
Entlocke mit geschickter Hand
Ihr Töne, die das Herz betören.
Kann noch mein Herz ein Hoffen nähren,
Es zaubert diese Töne her,
Und birgt mein trocknes Auge Zähren,
Sie fließen, und mich brennt's nicht mehr!
*El meu cor està oprimít! Només el llaiít
que penja a la paret, només a ell vull escoltar!
Arrenca-li amb les teves mans expertes
unes tonades que enganyin el meu cor!
Si encara el pot nodrir una esperança,
que l'encisin aquests sons;
si encara queden llàgrimes als meus ulls,
que brollin i no m'abrusin més!*

Nur tief sei, wild der Töne Fluß,
Und von der Freude weggekehret!
Ja, Sänger, daß ich weinen muß,
Sonst wird das schwere Herz verzehret!
Denn sieh! Von Kummer ward's genähret,
Mit stummen Wachen trug es lang,
Und jetzt vom Äußersten belehret,
Da berch es oder heil im Sang.
*Que el riu de les tonades sigui ben profund
i allunyi qualsevol joia!
Sí, cantaire, necessito plorar,
sinó es consumirà el meu cor oprimít!
Però mira! S'ha nodrit de penes,
ha suportat llargues vetlles silencioses,
i ara que tot ho ha conegut,
o es trencarà o es guarirà amb la cançó.*

Was will die einsame Träne, op.25/21

Text de Heinrich Heine

Què vol aquesta solitària llàgrima?

Was will die einsame Träne?
Sie trübt mir ja den Blick.
Sie blieb aus alten Zeiten
In meinem Auge zurück.
*Què vol aquesta llàgrima solitària
que m'enterboleix la visió?
Tornà als meus ulls,
nascuda en temps passats.*

Sie hatte viel leuchtende Schwestern,
Die alle zerflossen sind,
Mit meinen Qualen und Freuden,
Zerflossen in Nacht und Wind.
*Tingué moltes brillants germanes,
i totes es varen fondre,
foses en la nit i amb els vents,
amb les meves penes i les meves joies.*

Wie Nebel sind auch zerflossen
Die blauen Sternelein,
Dir mir jene Freuden und Qualen
Gelächelt ins Herz hinein.
*Com la boira s'han fos també
les blaves estrelletes
que somreien a totes les joies
i a totes les penes del meu cor.*

Ach, meine Liebe selber
Zerfloß wie eitel Hauch!
Du alte, einsame Träne,
Zerfließe jetzunder auch!
*Ai, àdhuc el meu amor
es fongué com un fútil alè!
Llàgrima vella i solitària,
fon-te tu també!*

Im Westen, op. 25/23

Text de Robert Burns

Traducció a l'alemany de Wilhelm Gerhard

A l'Oest

Ich schau über Forth hinüber nach Nord;
Was helfen mir Nord und Hochlands Schnee?
*Miro cap al Nord, més enllà de Forth;
de què em serveixen el Nord i les nevades Terres Altes?*

Was Osten und Süden, wo die Sonne glüht,
Das ferne Land und die wilde See?
*I de què l'Est i el Sud, on el sol és més càlid,
i els llunyans països i el mar impetuós?*

Aus Westen winkt, wo die Sonne sinkt,
Was mich im Schlummer und Traume beglückt;
*A mi m'atrau l'Oest, on es pon el sol,
i on troben la pau els meus somnis i el meu son.*

Im Westen wohnt, der mir Liebe lohnt,
Mich und mein Kindlein ans Herz gedrückt.
*A l'Oest viu el que m'estima,
ens porta al cor a mi i al meu infant.*

Du bist wie eine Blume, op. 25/24

Text de Heinrich Heine

Ets una flor

Du bist wie eine Blume
So hold und schön und rein;
Ich schau dich an, und Wehmut
Schleicht mir ins Herz hinein.

*Ets com una flor,
tan graciosa i bella i pura;
et miro, i la melangia
penetra en el meu cor.*

Mir ist, als ob ich die Hände
Aufs Haupt der legen sollt,
Betend, daß Gott dich erhalte
So rein und schön und hold.

*Em sento com si hagués de posar
les mans sobre el teu cap,
pregant a Déu que et mantingui
tan pura i bella i graciosa.*

Aus den östlichen Rosen, op. 25/25

Text de Friedrich Rückert

De les roses d'orient

Ich sende einen Gruß wie Duft der Rosen,
Ich send ihn an ein Rosenangesicht.
Ich sende einen Gruß wie Frühlingskosen,
Ich send ihn an ein Aug voll Frühlingslicht.

*Envio un record com perfum de roses,
l'envio a una faç com una rosa.
Envio un record com una carícia de primavera,
l'envio a uns ulls plens de llum de primavera.*

Aus Schmerzensstürmen, die mein Herz durchtosen,
Send ich den Hauch, dich unsanft rühr er nicht!
Wenn du gedenkest an den Freudelosen,
So wird der Himmel meiner Nächte licht.

*De les tempestes de dolor desfermades al meu cor,
t'envio un alè, que no et commourà gaire!
Si pensessis en aquest dissortat,
com s'il·luminaria el cel de les meves nits!*

Zum Schluss, op. 25/26

Text de Friedrich Rückert

Per acabar

Hier in diesen Erdbeklommen
Lüften, wo die Wehmut taut,
Hab ich dir den unvollkommenen
Kranz geflochten, Schwester, Braut!
*Ací, en aquests aires tan sufocants
de la terra, on regna la melangia,
t'he fet aquesta corona imperfecta,
germana, estimada!*

Wenn uns, droben aufgenommen,
Gottes Sohn entgegenschaut,
Wird die Liebe den vollkommenen
Kranz uns flechten, Schwester, Braut!
*Quan nosaltres, rebuts allà dalt,
contemplem el Fill de Déu,
l'amor ens donarà la corona perfecta,
germana, estimada!*

Traducció al català de Manuel Capdevila i Font

Eduard Toldrà (1895 – 1962)

Els obercocs i les petites collidores

Poema de Josep Carner (1884-1970)

Diu Iris a Myrtila:
–Oh, amiga, jo no sé!...
Tants obercocs hi deixes
damunt l'obercoquer?

–Oh, Iris, prou m'agrada
menjar-ne a torbellins
i sentir l'or alegre
com raja boca endins.

Mes arriba el mal temps
i prop del flam furient,
jo sento en la teulada
dansar teules i vent,

i em plau quan nostra mare,
veient-nos entristits
i com freguem els nassos
i com bufem els dits,

ens dugui riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot amb confitures
de préssecs o obercocs.

Festeig

Poema de Joan Maragall (1860-1911)

Sota les estrelles, d'espallles al mar,
una galta humida, fresca de serena,
una galta suau i plena
és ben dolça de besar.

Entre dos silencis, bes silenciós,
com vares deixar-nos tremolant tots dos
dins la nit quieta, amb deixos ardents
de la migdiada i dels terrals vents.

El reberes silenciosa.
Mos llavis, dolços encar,
te van preguntâ una cosa
i tu no vas contestar.

Què vaig preguntar-te?... Sols recordo el bes
i que se sentia la plena mar alta.
Tu, tota caiguda, semblaves malalta...
Oh, no hi tornaré mai més!

Prô la flonja galta ruixada amb serena,
sota de ma boca, d'espallles al mar;
prô la xafegosa nit d'agost serena,
ai, com la podré oblidar?

Abril

Poema de Trinitat Catasús (1887-1940)

Trèmula rialla de dia daurat;
ventijol qui calla en la immensitat.
Palpitant i jove majestat d'Abril;
vestidura nova dels arbres.
Sotil diàfana i clara delícia del verd,
amb què el món, suara, de llum s'és cobert
quan el fontinyó tremolant,
sentia la seva frescor tornada alegria.
Pluja lenta i blanca de flors d'ametller,
qui cau de la branca quan l'oratjol ve.
Noies pels portals; finestra enramada;
festes matinals xopes de rosada.
I passa l'Abril damunt de poncelles,
xamós i gentil cantant caramelles.

Maig

Poema de Trinitat Catasús

Terra qui floreix,
mar qui s'hi encanta.
suavíssim bleix
de vida triomfanta.

Pluges cristal·lines,
aigües reflexant
tendrers infantines
qui riuen brillant.

Claredat sonora,
núvol qui s'hi perd,
aura qui eixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.

Món rejuvenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,
quan el pleniluni
de maig, silenciós,
de qualque infortuni
sembla dir a les flors.

Camins de fada

Text de Tomàs Garcés (1901-1993)

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.

No et torbi l'escull, esquiva
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera,
cull l'estel, Amor.

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cinco canciones negras (1945)

Cuba dentro de un piano

Text de Rafael Alberti (1902-1999)

Cuando mi madre llevaba un sorbete de fresa por sombrero
y el humo de los barcos aún era humo de habanero.
Mulata vueltabajera...
Cádiz se adormecía entre fandangos y habaneras
y un lorito al piano quería hacer de tenor.
... dime dónde está la flor que el hombre tanto venera.
Mi tío Antonio volvía con su aire de insurrecto.
La Cabaña y el Príncipe sonaban por los patios del Puerto.
(Ya no brilla la Perla azul del mar de las Antillas.
Ya se apagó, se nos ha muerto.)
Me encontré con la bella Trinidad...
Cuba se había perdido y ahora era verdad.
Era verdad,
no era mentira.
Un cañonero huido llegó cantándolo en guajira.
La Habana ya se perdió.
Tuvo la culpa el dinero...
Calló,
cayó el cañonero.
Pero después, pero ¡ah! después
fue cuando al SÍ
lo hicieron YES.

Punto de habanera

Text de Nèstor Luján (1922-1995)

La niña criolla pasa con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!

¡Hola! Crespón de tu espuma;
¡Marineros, contempladla!
Va mojadita de lunas
que le hacen su piel mulata;

Niña no te quejes,
tan solo por esta tarde.
Quisiera mandar al agua

que no se escape de pronto
de la cárcel de tu falda.
Tu cuerpo encierra esta tarde
rumor de abrirse de dalia.

Niña no te quejes,
tu cuerpo de fruta está
dormido en fresco brocado

Tu cintura vibra fina
con la nobleza de un látigo,
toda tu piel huele alegre
a limonal y naranjo.

Los marineros te miran
y se te quedan mirando.
La niña criolla pasa con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!

Chévere

Text de Nicolás Guillén (1902-1989)

Chévere del navajazo,
se vuelve él mismo navaja:
pica tajadas de luna,
mas la luna se le acaba;
pica tajadas de sombra,
mas la sombra se le acaba;
pica tajadas de canto,
mas el canto se le acaba;
y entonces pica que pica
carne de su negra mala.

Canción de cuna para dormir a un negrito

Text de Ildefonso Pereda Valdés (1899-1996)

Ninghe, ninghe, ninghe,
tan chiquitito,
el negrito
que no quiere dormir.

Cabeza de coco,
grano de café,
con lindas motitas,
con ojos grandotes
como dos ventanas
que miran al mar.

Cierra los ojitos,
negrito asustado;
el mandinga blanco
te puede comer.
¡Ya no eres esclavo!

Y si duermes mucho,
el señor de casa
promete comprar
traje con botones
para ser un ‘groom’.

Ninghe, ninghe, ninghe,
duérmete, negrito,
cabeza de coco,
grano de café.

Canto negro

Text de Nicolás Guillén

¡Yambambó, yambambé!
Repica el congo solongo,
repica el negro bien negro.
congo solongo del Songo
baila yambó sobre un pie.

Mamatomba,
serembé cuserembá,
El negro canta y se ajuma.
el negro se ajuma y canta.
el negro canta y se va.

Acuemem e serembó
aé,
yambó
aé.

Tamba, tamba, tamba, tamba,
tamba del negro que tumba,
tamba del negro, caramba,
caramba, que el negro tumba,
¡Yambá, yambó, yambambé!

També et pot interessar...

Palau Fronteres

Dijous, 07.07.22 – 20 h

Petit Palau

Mariana en sombras de García Demestres

María Hinojosa, *soprano - Mariana*

Joan Martín-Royo, *baríton - Pedrosa*

Alberto García Demestres, *veu recitada – Dáuride*

Marco Evangelisti, *piano*

Alba G. Corral, *artista visual*

A. García Demestres: *Mariana en sombras*
(llibret d'Antonio Carvajal)

Preu: 20 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compagnia Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white. The composition is dynamic, with the colors blending and swirling together to create a sense of movement and depth. The background is a deep, solid blue.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

